

[Hagen Hagensen.]

i levende live i tilfælde, hvor den ene ægtefælle har indbragt det væsentlige i fællesboet, kan fraviges, bl. a. når ægteskabet har været kortvarigt og uden økonomisk fællesskab af større betydning. Det forekommer mig, at der i tilfælde, hvor et kortvarigt, barnløst ægteskab skal opløses eller opløses ved død, og førstafdøde har rådet ved testamentet til fordel f. eks. for sine forældre, således at ægtefællen ikke arver alene efter arvelovsforslagets § 7, kan være grund til ikke at tillægge den længstlevende fuld ret efter skiftelovsforslagets § 62 c.

Der vil også være grund til at kigge nærmere på reglerne om skifte af særeje; det har de øvrige ærede ordførere jo allerede været inde på.

Den foreslåede afløsning af instituttet tinglyst skifteekstrakt med en henstandsordning med betaling af arven, indtil børnene bliver myndige, forekommer at være en smidig ordning, men de nærmere regler herom bør, efter hvad jeg mener derom, fastsættes i loven og ikke overlades til ministeren.

Fastsættelse af sikkerhed og rente bør være overladt til skifteretten på tilsvarende eller lignende måde som i ægteskabsudvalgets forslag til § 70 b i kapitel 6 i tilfælde, hvor der kan tilstås en ægtefælle en afdragsordning for den værdi, hvormed det udlagte overstiger dennes lod i boet, når dette kommer til skifte i levende live.

I forbindelse med behandlingen af skiftelovsforslaget og arvelovsforslaget bør det udvalg, der jo forventes nedsat, søge gennemført ændringer i arve- og eventuelt også i skifteafgiften, selv om det hører under den højtærede finansministers ressort, således at sådanne afgifter ikke skal erlægges af den længstlevende ægtefælle, i hvert fald ikke når boet ikke er af større omfang og værdi.

Andre end de her berørte spørgsmål må gøres til genstand for overvejelse under udvalgsarbejdet, og hertil og til lovforslagets behandling tilsiger jeg mit partis støtte.

Else-Merete Ross: Efter at fire ærede ordførere, der alle er jurister, har talt om de to lovforslag, er det meget vanskeligt for

en lægmand som mig at tage ordet, ikke mindst da lovforslagene er fremsat for kun 9 dage siden og der således kun har været ringe tid til at sætte sig ind i de artikler, der har kommenteret betænkningen om arvelovgivning og udkastet til arvelov.

De artikler, jeg har nået at læse, har gjort det klart for mig, at jeg på mit partis vegne her ved første behandling ikke kan tage principiel stilling til alle de forskellige ændringer i forhold til den gældende arvelov.

Arvelovgivning spiller en rolle i næsten alle menneskers liv, og jeg finder det rimeligt, at lovforslagene fremsættes nu, så ikke blot betænkningen og udkastet til loven, men også den nu foreslåede formulering af loven kan blive yderligere belyst gennem en offentlig debat — selv om denne vel hovedsagelig vil begrænse sig til juristernes kreds.

Som på så mange andre lovgivningsområder har der også angående arvelovgivning været ført nordiske forhandlinger. Det har ikke været hensigten at opnå en fuldstændig ensartethed, hvilket vel også ville være umuligt med de ret betydelige forskelle, der er mellem Danmark-Norge på den ene side og Sverige-Finland på den anden side. I Sverige har f. eks. ægtefællen ingen legal arveret ved siden af livsarvingerne, og instituttet uskiftet bo kendes ikke. Men trods forskellen har man forsøgt at nærme standpunkterne til hinanden, i det omfang hævdvundne principper ikke har virket som en afgørende hindring derfor.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om enkelte af lovforslagets bestemmelser. Jeg er helt indforstået med, at den retlige ligestilling af børn i og uden for ægteskab nu også gennemføres på arverettens område ved, at der indføres fuld gensidig arveret mellem børn uden for ægteskab og faderen og dennes slægt, sådan som det er tilfældet i forhold til moderen.

Blandt andre bestemmelser, jeg er helt indforstået med, vil jeg nævne forlodsretten i kapitel 5. Den er åbenbart indført efter svensk lov. Det forekommer mig helt rigtigt at sikre en arveladers barn passende underhold og uddannelse til det 21. år, som der står, men jeg vil dog gerne ligesom det ærede medlem fru Edel Saunte sige, at jeg synes, man kan diskutere, om det ikke burde være indtil det 24. år. Jeg finder det helt